

Sygn. akt VI GC 637/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. E.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. na rzecz powoda D. E. kwotę 15 433,79 złotych (piętnaście tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 6 770,90 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,
- 5 269,32 złotych za okres od dnia 10 września 2018 roku do dnia zapłaty,
- 3 393,57 złotych za okres od dnia 09 października 2018 roku do dnia zapłaty.

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. na rzecz powoda D. E. kwotę 3 917 złotych (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 637/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 października 2018 roku powód D. E. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. kwoty 15 433,79 złotych wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 6 770,90 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, 5 269,32 złotych za okres od dnia 10 września 2018 roku do dnia zapłaty i 3 393,57 złotych za okres od dnia 09 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zlecił powodowi usługi prania, czyszczenia, maglowania i prasowania pościeli, ręczników i pokrowców, których szczegółowy przedmiot i ilość została wskazana w treści faktur załączonych do pozwu. Powód wykonał zleconą usługę zgodnie z umową i wydał pozwanemu rzeczy objęte usługą, a które zostały

odebrane przez pozwanego w całości i bez zastrzeżeń. Z tego tytułu zostały wystawione przez powoda faktury dołączone do pozwu.

Nakazem zapłaty z dnia 28 stycznia 2019 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 7463/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. domagał się oddalenia powództwa w całości zarzucając, że powód był zobowiązany do dostarczenia dowodów potwierdzających jego twierdzenia, a dołączył jedynie faktury, które stanowią dokument prywatny i zgodnie z art. 245 k.p.c. nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. Tak jak każdy dokument prywatny faktura jest więc jedynie dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Pozwany podniósł, że powód nie udowodnił ani ustalonych terminów płatności ani zawarcia umowy, a przede wszystkim nie wykazał, aby poszczególne terminy płatności upływały w dacie każdorazowo wskazanej na fakturze. Odnośnie zaś jednej z faktur pozwany wskazał, że powód nie przedstawił dowodu jej doręczenia, a w przypadku faktur z pieczęcią pozwanego – osoba o nazwisku Z. nie była uprawniona do ustalania warunków wykonywania umowy i odbioru faktury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. i D. E. współpracowali ze sobą od około 3 lat w zakresie świadczenia przez D. E. usług prania, maglowania, dezynfekcji i innych usług pralniczych pościeli, firan i innych materiałów. Strony uzgodniły ustnie na początku zasady współpracy, w toku której zmieniana była jedynie cena za świadczone usługi.

Pracownik D. E. odbierał pościel i inne materiały z ośrodka prowadzonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C., przedmioty te były liczone i ważone w pralni. Po wykonaniu usługi pościel i inne materiały były zawożone do ośrodka wraz z dokumentem wskazującym na ilość i wagę.

Strony ustaliły, że za wykonane usługi D. E. wystawiać będzie fakturę zbiorczą raz lub dwa razy w miesiącu, a zapłata nastąpi w ciągu 7 dni od jej wystawienia.

Faktury były doręczane (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. przez kierowcę w dniu jej wystawienia lub kolejnego dnia i przekazywane pracownikom w recepcji ośrodka.

zeznania powoda D. E. – protokół rozprawy z dnia 30 sierpnia 2019 roku – k. 58-60 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:38-00:19:51)

D. E. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. m. in. w dniu 24 kwietnia 2018 roku fakturę numer (...) na kwotę 2 432,45 złotych, w dniu 07 maja 2018 roku fakturę numer (...) na kwotę 4 737,22 złotych, a w dniu 14 maja 2018 roku fakturę numer (...) na kwotę 2 112,16 złotych.

We wszystkich tych fakturach termin płatności określono na siedem dni. Należności stwierdzone powyższymi fakturami zostały zapłacone.

faktury – k. 41, 43, 45 akt, potwierdzenie zapłaty – k. 42, 44, 46 akt, zeznania powoda D. E. – protokół rozprawy z dnia 30 sierpnia 2019 roku – k. 58-60 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:38-00:19:51)

D. E. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.:

- w dniu 31 lipca 2018 roku fakturę numer (...) na kwotę 6 770,90 złotych, z terminem płatności do dnia 07 sierpnia 2018 roku,

- w dniu 31 sierpnia 2018 roku fakturę numer (...) na kwotę 5 269,32 złotych, z terminem płatności do dnia 07 września 2018 roku,
- w dniu 30 września 2018 roku fakturę numer (...) na kwotę 3 393,57 złotych, z terminem płatności do dnia 07 października 2018 roku.

Powyższe faktury zostały doręczone (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. w uzgodniony przez strony sposób.

Faktury numer (...) zostały ponadto opatrzone pieczęcią (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. oraz podpisane.

faktury – k. 10-12 akt, zeznania powoda D. E. – protokół rozprawy z dnia 30 sierpnia 2019 roku – k. 58-60 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:38-00:19:51)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń dotyczących usług wykonywanych przez D. E. w okresie lipca – wrzesień 2018 roku.

D. E. kontaktował się w sprawie płatności z B. Z., która nie kwestionowała wykonanych przez niego usług proponując zawarcie ugody, na podstawie której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. zapłaciłby połowę należności. D. E. nie wyraził na to zgody.

zeznania powoda D. E. – protokół rozprawy z dnia 30 sierpnia 2019 roku – k. 58-60 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:38-00:19:51)

Pismem z datą w nagłówku „dnia 11 października 2018 roku” D. E. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. do zapłaty należności stwierdzonych fakturą numer (...), jednakże bezskutecznie.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 11 października 2018 roku” D. E. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. do zapłaty należności stwierdzonych fakturą numer (...), jednakże bezskutecznie.

przedsądowe wezwania do zapłaty – k. 8, 9 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach powoda D. E. uznając je za wiarygodne w całości i opierając się na nich w szczególności przy ustalaniu zasad, jakie obowiązywały strony w toku współpracy, w tym w zakresie dotyczącym doręczenia pozwanemu faktur i terminu ich płatności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2019 roku Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego, albowiem osoby uprawnione do jego reprezentowania – mimo prawidłowego wezwania – nie stawily się na rozprawę i nie usprawiedliwiły w żaden sposób swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód D. E. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. kwoty 15 433,79 złotych wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 6 770,90 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, 5 269,32 złotych za okres od dnia 10 września 2018 roku do dnia zapłaty i 3 393,57 złotych za okres od dnia 09 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanego usługi prania,

czyszczenia, maglowania, prasowania i dezynfekcji pościeli, ręczników i pokrowców i innych materiałów, których szczegółowy przedmiot i ilość zostały wskazane w treści faktur załączonych do pozwu.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. zarzucił, że faktury stanowią jedynie dokument prywatny i zgodnie z art. 245 k.p.c. nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, powód nie udowodnił zaś ani zawarcia umowy ani ustalonych terminów płatności – nie wykazał bowiem, aby poszczególne terminy płatności upływały w dacie każdorazowo wskazanej na fakturze, odnośnie zaś jednej z faktur – powód nie przedstawił dowodu jej doręczenia, w przypadku natomiast faktur z pieczęcią pozwanego – osoba podpisana nazwiskiem Z. nie była uprawniona do ustalania warunków wykonywania umowy i odbioru faktury.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódzie D. E. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że powód wykonał na rzecz pozwanego usługę prania, maglowania i dezynfekowania pościeli, koców, podkładów, poduszek, zasłon, firan i innych materiałów w ilości zgodnej z wystawionymi fakturami, a więc wykazania, że strony zawarły w tym zakresie stosowną umowę, a powód zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać powyższe okoliczności za pomocą zaferowanych dowodów w postaci dokumentów oraz swoich zeznań, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Nie ma wątpliwości, że dołączone do pozwu faktury mają jedynie charakter dokumentów prywatnych, które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż ich treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi jednak do wniosku, że Sąd może wyrokować w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych) w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W takiej sytuacji dokumenty prywatne stanowią samodzielny środek dowodowy, którego moc dowodową Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty te (faktury) z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c., tym bardziej, że przepisy prawa nie przewidują obowiązku podpisywania faktur.

Mając na uwadze stanowisko pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, Sąd zważył, że pozwany w istocie nie zaprzeczał zawarciu z powodem przedmiotowej umowy, ani faktu wykonania spornych usług i to w sposób prawidłowy przez powoda, powoływał się jedynie na okoliczność nie wykazania przez powoda tychże okoliczności. Nie kwestionował też wysokości roszczenia.

Wskazać przy tym należy, że ograniczanie się wyłącznie do stwierdzenia braku wykazania określonych okoliczności jest irrelevantne z punktu widzenia procesowego, gdyż jednym z możliwych sposobów obrony pozwanego w procesie stanowi zaprzeczenie podanym przez powoda okolicznościom, a nie podniesienie okoliczności ich niewykazania, czy nieudowodnienia. Ocena materiału dowodowego należy bowiem do orzekającego w danej sprawie Sądu, który dokonuje jej w granicach określonych w art. 233 k.p.c., a nie do stron postępowania. Stąd też jedynie zaprzeczenie,

czy to faktycznej, czy to prawnej podstawy powództwa wywołuje takie skutki, że zaprzeczone fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. Natomiast w razie ich niezaprzeczenia, a jedynie ograniczenia się do twierdzeń o ich nieudowodnieniu, Sąd winien je uznać za niewymagające dowodzenia z uwagi a fakt ich przyznania przez stronę przeciwną (art. 23 k.p.c.).

Niezależnie od powyższego, jak wynikało z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań powoda D. E. współpraca stron trwała kilka lat i w tym okresie pracownik powoda odbierał pościel i inne materiały z ośrodka wypoczynkowego prowadzonego przez pozwanego w C., przedmioty te były liczone i ważone w pralni. Po wykonaniu usługi pościel i inne materiały były zawożone do ośrodka wraz z dokumentem wskazującym na ilość i wagę. Nadto, jak wynika z wcześniejszych faktur dokumentujących współpracę stron, strony ustaliły termin płatności w ciągu 7 dni, co znajduje potwierdzenie także w zeznaniach powoda. Dostrzec przy tym należy, iż pozwany przyjął faktury i zaniechał jakichkolwiek zachowań, które wskazywałyby na nieprawdziwość, czy nieprawidłowość tych dokumentów rozliczeniowych. Pozwany nie złożył bowiem żadnych reklamacji ani zastrzeżeń odnośnie faktur, w tym faktur dochodzonych niniejszym postępowaniem. Od racjonalnie działającego przedsiębiorcy w ramach wymaganej od niego zawodowej staranności należy tymczasem oczekiwać, że w sytuacji gdy otrzymuje wezwanie do zapłaty – jego zdaniem niezasadne, z nieznanymi mu faktur, czy stosunków prawnych, podejmuje działania w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Skoro zatem pozwany odebrał faktury, na których określony był siedmiodniowy termin zapłaty, to uznać, należało, iż brak zarzutów pozwanego w tej kwestii na ówczesnym etapie postępowania wynikał z konkludentnej zgody pozwanego na takie rozliczenie należności.

Jednocześnie jak wynikało z zeznań powoda faktury były doręczane pozwanemu przez kierowcę w dniu jej wystawienia lub kolejnego dnia i przekazywane do recepcji, a następnie podpisywane w biurze przez pracowników pozwanego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 lutego 1998 roku (sygn. akt I CKN 517/97) przy bieżących transakcjach w ramach zwykłej działalności przedsiębiorstwa nie zawsze można żądać od przedsiębiorcy sprawdzania umocowania osób działających za kontrahenta. Można natomiast oczekiwać nadzoru nad udostępnianiem znajdujących się w lokalu przedsiębiorstwa urządzeń technicznych i pieczętek. Skoro zatem osoby podpisujące faktury pracowały w ośrodku pozwanego (w recepcji i burze) i dysponowały jego pieczęcią firmową, podważenie ich umocowania w ocenie Sądu nie mogło być uznane za skuteczne.

Jednocześnie Sąd miał również na uwadze, że mimo zobowiązania Sądu pozwany nie przedłożył rejestru zakupu VAT na okoliczność ujęcia w tym rejestrze spornych faktur, co Sąd ocenił po myśli art. 233 § 2 k.p.c. uznając w świetle wykazanej przez powoda dotychczasowej praktyki we współpracy stron, że pozwany otrzymał i zaksięgował załączone do pozwu faktury, tym bardziej, że jak wynikało z zeznań powoda, pozwany proponował zawarcie przed procesem ugody dotyczącej spornych należności i nie był nimi zaskoczony. W świetle zasad doświadczenia życiowego należy również założyć, iż profesjonalny przedsiębiorca, który otrzymuje, jego zdaniem, niezasadne wystawione faktury i wezwania do zapłaty, powinien niezwłocznie zaprzeczyć wskazanym na fakturach i w wezwaniach do zapłaty okolicznościom i podjąć próbę wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Pozwany jednakże pozostawił zarówno powyższe faktury, jak i wezwanie do zapłaty, bez odpowiedzi.

Ponadto wskazać należy, że zarzuty pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty miały charakter bardzo ogólny. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Pozwany odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06).

Reasumując, w ocenie Sądu pozwany za pomocą zaoferowanych dowodów zdołał wykazać, że strony łączyła umowa o świadczenie usług prania, czyszczenia, maglowania, prasowania i dezynfekowania pościeli, ręczników, pokrowców i innych materiałów, a także że powód wykonał usługi w spornym okresie prawidłowo (okoliczność nienależytego wykonania usług nie była podnoszona), a zatem należy mu się umówione wynagrodzenie (wysokość nie była kwestionowana). Jednocześnie powód wykazał również, że strony ustaliły we wzajemnych rozrachunkach termin zapłaty wynoszący siedem dni od dnia wystawienia faktury.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nieudowodnienia doręczenia pozwanemu jednej z faktur, to wskazać należy, iż pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie sprecyzował, której z trzech dochodzonych faktur zarzut ten dotyczy. Mając zaś na uwadze, że z zeznań powoda wynikało, że wszystkie sporne faktury zostały doręczone pozwanemu w sposób zwyczajowo przyjęty przez strony, a także okoliczność nieprzedłożenia na zobowiązanie Sądu przez pozwanego rejestru zakupów VAT, Sąd uznał zarzut ten za chybiony, tym bardziej, że pozwany nie wykazał, ażeby strony uzgodniły termin płatności liczony od dnia doręczenia pozwanemu faktury, a nie od dnia jej wystawienia.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 734 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118) Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. na rzecz powoda D. E. kwotę 15 433,79 złotych wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 6 770,90 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, 5 269,32 złotych za okres od dnia 10 września 2018 roku do dnia zapłaty i 3 393,57 złotych za okres od dnia 09 października 2018 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając w punkcie drugim wyroku od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda D. E. kwotę 3 917 złotych, w tym: kwotę 300 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 17 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwotę 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość Sąd ustalił w oparciu o przepisy § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. 2018 roku, poz. 265).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

- (...)
- (...)
- (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 17 października 2019 roku